

Az egyszerű Vadon 2.

Wild at Heart

vad szívvel

*fine
selection*

K.A. TUCKER

K . A . T U C K E R

Az egyszerű Vadon 2.

Wild
at Heart
vad szívvel

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Liának és Sadie-nek.

Ha mást nem is, remélem, a kitartás értékét megtanuljátok tőlem.

*Stacey-nek,
amiért velem nevet.*

*Juanitának.
Te drága.*

Első fejezet

November

— **N**ÁT, AKKOR... GONDOLOM, TALÁLKOZUNK, amikor találkozzunk.

Képtelen vagyok megszólalni a gombóctól a torkomban, úgyhogy csak bólintok. Teljes homály fedi az elmúlt négy napomat Jonah-val Torontóban. Csodás homály, és még nem állok rá készen, hogy elengedjem. Az Uber-sofőr, aki a búcsúzkodás után hazafuvaroz majd, egy zokogó romhalmaz társaságát élvezheti a hátsó ülésén.

Jonah fagyos, kék szeme megfejthetetlen tekintettel néz előre. Még nem szoktam meg, hogy szakáll nélkül látom, de bevallom, örömmel gyönyörködök a szögletes állvonalában és a gödröcskéiben. Mély lélegzetet vesz, és elfordul, izmos vállán féloldalról átveti a kézipoggyászát, és közben a két ujja között lóbálja a beszállókártyáját és az útlevelét.

Nézem, ahogy átadja az iratait az Egyesült Államok felé tartó járatok belépőkapujánál egy alkalmazottnak, aki alig egy másodpercet szán az ellenőrzésre, majd egy legyintéssel továbbhajtja Jonah-t a biztonsági ellenőrzőpont üvegajtaja felé. Azon túl vár rá a tizenégy

órák hazaút. Jonah másodperceken belül eltűnik a szemem elől, és nem lesz itt.

Ki tudja, mikor látom legközelebb? Azért repült ide, hogy személyesen mondja el nekem, mennyire megviselte az elmúlt két hónap, amióta eljöttem Alaszkából. Nem akar úgy járni, mint apám (aki azzal töltötte az életét, hogy anyám miatt kesergett), úgyszólván ki akarja találni, hogyan tudnánk „mi” működni. Szeretné, hogy mellette legyek.

Még nem adtam neki választ, túlságosan félttem rászanni magam erre a lépésre.

Egészen idáig.

Érzem, hogy kikívánczik belőlem a szó – kirobban belőlem az érzés.

– Igen! – A fülemben dübörög a pulzusom.

Jonah megfordul, és felvont szemöldökkel rám néz.

Megőrrültem? Talán.

De teljes mértékig vállalom.

Tesztek egy lépést előre, és elfojtom az idegességemet.

– Visszamegyek Alaszkába. – Mert az idő, amit ismét Jonah-val tölthettem, ahogy együtt nevettünk, és felidéztem a múltat, érezhettem a közelségét, és a karjai közt ébredtem, megerősítette bennem, amit már hónapok óta gyanítok: mélyen szerelmes vagyok belé, és többé nem látom értelmét annak, hogy nélküle éljek Torontóban.

Megelégeltem, hogy folyton búcsúzkodom ettől az embertől.

Jonah kiáll a sorból, visszalépdél, felszámolja köztünk a távolságot, és a lába mellé ejti a táskáját. Hajnali öt óra van, és elálljuk az utat, ami miatt az utazók kénytelenek két oldalról megkerülni bennünket, hogy eljussanak a járatukhoz. Megüti a fülem, a morgolódásuk, de ebben a pillanatban nem érdekel.

Ahogy a mély ránc sem, ami átszeli Jonah gyönyörű homlokát, ahogy lepillant rám.

– Komolyan mondod?

Bólintok.

– Igen. Úgy értem, ha te komolyan gondolod, hogy Anchorage-be költözünk.

– Mikor? – követel választ. Hirtelen rekedtessé válik a hangja.

– Nem tudom. Amint tudok? – Mennyi idő, amíg az ember felszámolja az életét, és másik országba költözik? Való igaz, hogy abban az országban születtem, és még mindig az állampolgára vagyok, de több mint két évtizede nem éltem ott.

Jonah szeme eltökélten csillog.

– Gyere karácsonykor!

Felnevetek.

– Az csak *egy hónap!*

– Na és? Mégis mi más dolgod van? – Ez egy kihívásnak hangzik, Jonah tipikus, nyers stílusában. – Már nem fogom meglátogatni anyukámat Oslóban. És Aggie meg Mabel örömmel látna ott téged. Különösen, mivel ez lesz az első karácsony Wren nélkül. El kell jönnöd! – Kiugrik az ádámcsutkája, ahogy nyel egy nagyot. – Gyere el!

Valahol túl a szavain, a hanghordozásán és a tekintetén meghallom, hogy némán kérlel. Valójában percről percre egyre inkább csábítónak – és kivitelezhetőnek – tűnik az ötlet, hogy az elhunyt apámhoz legközelebb álló emberek társaságában töltssem az ünnepeket.

– Oké? – felelem egy sóhajtással, a hangom megremeg. – Ha meg tudom oldani, jövök. Amilyen gyorsan csak tudok, ott leszek.

Az izmos testéhez ölel, és lehajolva összeérinti a homlokunkat.

– Basszus, Calla, te aztán tudod, hogyan kell egy pasit megizzasztani!

Elvigyorodok, és az ujjhegyemmel végigsimítok a borostás állán. Két nappal ezelőtt elrejtettem a borotváját, hogy ne tudjon borotválkozni. Stílusos bosszúnak gondoltam, miután nyáron annyi héten át rejtegette a padlásán a piperetáskámát. Sajnos Jonah-t látszólag nem zavarta a dolog.

– Sajnálom. Csak pár másodperce döntöttem el. – Habár azt hiszem, valójában végig tudtam.

– De biztos vagy benne? Mert nem mondhatasz nekem ilyesmit, ha aztán majd gyáván kihátrálsz. Már *most* el kell kezdenem hirdetni a házamat, ha bármi esélyt szeretnénk, hogy jövő nyárig el tudjunk költözni onnan...

– Nem fogok *kihátrálni* – ígérem. – Száz százalékig biztos vagyok benne, hogy... – Az ajkamba harapok, hogy visszatartsam a vallo mást, ami kis híján kicsúszik a számon, és lángba borul az arcom.

Jonah áll a megfeszül, ahogy lázasan vizsgál.

– Hogy mi?

Szeretlek. Attól a pillanattól kezdve, hogy meghallottam a nevetését a verandánkon, a nyelvem hegyén van a szó, mégsem tudtam összeszedni a bátorságot, hogy bevalljam neki. Ennek ellenére ahhoz mégis sikerült elég bátorságot gyűjtenem, hogy Alaszkába költözzek érte. Valószínűleg, mivel megkért rá. Ha Jonah szerelmet vallana nekem, egy szempillantás alatt elhagyná az én számát is a vallomás. De még nem mondta ki, legalábbis nem ebben a formában.

– Biztos vagyok benne – mondom végül.

A szokásos, vizsgálódó pillantással hunyorít, mintha a gondolataimban próbálna olvasni.

– Oké.

– Oké. – Idegesen felnevetek. – Atyaég, komolyan belevágunk!

– Bele, és szuper lesz, meglátod. – Ismét megcsókol, lassan és érzéken, a tenyerével átfogja a tarkómat, az ujjjaival a kiengedett hajamba túr.

Valaki felmordul:

– Állj már félre, baszd meg! – Mire Jonah elenged, hogy vészjósló pillantást vessen az illetőre. Az apró, nyomott arcú férfi behúzza a nyakát, és úgy tesz, mintha nem ő lett volna.

– Mennem kell. – Jonah az órájára pillant. – Már így is kicentiztem. Mellesleg, azt hiszem, a fél repteret magunkra haragítottuk.

Lábujjhegyre ágaskodok, és lopok tőle még egy csókot.

– Hívj, amint leszálltál!

Azzal a féloldalas, önelégült mosolyával viszonozza ezt, ami miatt régen szerettem volna felpofozni, most viszont mindig úgy várom, hogy kicsaljam belőle egy pillantás erejéig.

– Sok sikert ahhoz, hogy ezt közöld Susannel!

Második fejezet

December

— **N**ÁT, ITT IS VAGYUNK – jelenti ki anyám némi drámaisággal, és a mogyorózöld szeme csillog, ahogy az Egyesült Államok belépőkapujának a felirata felé pillant. Még ebben az istentelen órában is seregével baktatnak arra az utazók.

– *Anya* – nézek rá jelentőségteljesen. – Nem meghalni megyek.

– Hát persze, *tudom*. Csak... – A frissen lakkozott körmével (az évszakhoz illő, vörösáfonya-színű) eltöröl egy könnycseppet. – Végre megértettem, mit üzent anyám tekintete annyi évvel ezelőtt, amikor *én* közöltem vele, hogy Alaszkába költözöm. Azt hiszem, fel kellene hívnom bocsánatot kérni.

Izgatottan zakatol a szívem. Négy hete, öt napja és tizenkét perce mondtam búcsút Jonah-nak pontosan ugyanezen a helyen, miután váratlanul meglátogattott Torontóban.

Azóta csak rohamtempóban készülődtem: temérdek nyomtatvány, aláírás, pofátlanul magas sürgősségi díj az amerikai útlevélem megújításáért; órákat töltöttem a neten Anchorage tanulmányozásával; számtalan kérdezősködés, hogy „*tényleg* biztos vagy te ebben?” és

óva intő „mi van, ha csak az örökségedre pályázik?” kezdetű beszélgetés anyámmal, amiből nemegyszer katasztrofális méretű veszekedés kerekedett; és óvatosan megfogalmazott, pszichoanalitikus jellegű beszélgetések Simonnal a titkos krumplipüré-vésztartalékai felett – miszerint *előfordulhat*, hogy a Jonah iránti érzéseim annak a mély köteléknek a maradványai, amit az apám elvesztésével való közös szembenézés okozott, és *ha így van*, nem elég erős alap ahhoz, hogy közös életet kezdjünk. És természetesen számtalan üzenet és hívás Jonah-val, miközben pakoltam, terveztem, és számoltam vissza a napokat.

És most itt vagyok a Pearson Nemzetközi Repülőtéren hajnali öt óra tizenhét perckor, a mobilomat és három szállókártyát szorongatva a három járatra, amivel a köztem és Jonah karja közti csaknem ötezer-ötszáz kilométer távolságot fogom átívelni. Mert csakis így deríthetem ki, hogy mindez hová vezethet.

Té mit gondolnál erről a fordulatról, apa?

Több mint három hónap eltelt, mióta Wren Fletcher távozott az élők sorából, és még mindig eszembe jut nap mint nap. Még mindig összeszorul a szívem a kedves emlékekre. Még mindig könnybe lábad a szemem, valahányszor átpörgetem az elmúlt nyáron Alaszkában készült képeimet. Még mindig összeszorul a torkom, valahányszor kiejtem a nevét.

Ha belegondolok, hogy júliusban még gyakorlatilag egy vadidegen volt számomra, egy férfi, akitől tizennégy évesen eltávolodtam, és előtte nem volt több egy messzi hangnál a telefonban. És mégis, akaratlanul is megteremtette a jövőmet Alaszkában.

Jonah olyan volt számára, mint a saját fia. Biztos vagyok benne, hogy apám most repesne az örömtől.

– Susan, tényleg ügyeljünk rá, nehogy lekéssük a vonatot a terminálunkra – figyelmeztet Simon azzal a jellegzetesen lágy, Hugh

Grant-es akcentusával, és megérinti anyám vállát, miközben lopva egy jelentőségteljes pillantást vet felém. Mindannyian tudtuk, hogy nem okos ötlet a reptéren búcsúzkodni. De ez nem akadályozta meg anyámat abban, hogy lefoglaljon egy utat a Turks- és Caicos-szigetekre, ami húsz perccel a járatom után indul, és ezzel garantálta, hogy pontosan ebbe a helyzetbe kerülünk.

Anyám megigazítja a feje tetején a széles karimájú szalmakalapját, ami túl sérülékeny ahhoz, hogy a bőröndjébe pakolja. A saját, nagyon is hasonló kalapom (amit ostoba módon felvettem a repülőútra, amikor először mentem Alaszkába) Jonah házában lóg egy akasztón. Otthagytam, részben, hogy Jonah-t emlékeztesse rám, részben pedig, mert nem vágytam a hazaszállításával járó fárasztó macerára.

Ez alkalommal sokkal praktikusabban öltöztem: cicanadrágot és egy bő, kényelmes pulcsit vettem fel, és hasítottbőr túrabakancsot, amivel a biztonsági ellenőrzésnél meggyűlik majd a bajom, de egyébként tökéletes az egynapos útra.

– Bárcsak megfontolnátok, hogy velünk töltsétek az ünnepeket – dűnnyögi anyám.

– Kicsit késő van már ahhoz. – Kétlem, hogy december 23-án lennének még szabad repülőjegyek a Turks- és Caicos-szigetekre. Legálábbis olyanok, amik nem kerülnek darabonként ötezer dollárba.

De tudom, anyám nem reménykedik abban, hogy az utolsó pillanatban változtatunk a terven. Jonah nem fogja meggondolni magát annak kapcsán, hogy Agnes és Mabel mellett kell lennie idén. És én sem fogom meggondolni magam annak kapcsán, hogy *vele* kell lennem.

– Írok, amikor megérkeztem Jonah-hoz ma éjjel – ígérem. *Végre* beruházott otthoni internetre.

– És hívj, amint felébredtél!

– Igen, igen... – Átfonom a karommal anyám vállát, és magamhoz ölelem. – Boldog tengerparti karácsonyt!

Ahhoz képest, milyen apró termetű nő, ádáz ereje van. Ahogy szorosan magához ölel, belélegzem a virágillatú parfümjét. Stílusos választás egy virágárusnak.

– Szorítok, hogy ne havazzon, amíg oda nem érsz – suttogja, és a rekedt hangjától tovább duzzad a gombóc a torkomban. – Add át az üdvözetem Jonah-nak!

– Átadom. – Elengedem, és Simonhoz fordulok, aki leminősült csomaghordó öszvérré, és most a télikabátja gallérjának a ráncigálásával foglalatoskodik, az arca pedig vörös a melegtől. Mióta szeptemberben visszajöttem Alaszkából, sokkal feltűnőbb lett számomra a kora: a homlokát és száját csúfító vonalak, a ráncos keze, a ritkás, őszülő haja. Tizenkét éven át ő volt számomra az egyetlen apafigura, akihez fordulhattam. Most, hogy átéltem a valódi apám elvesztésének fájdalmát, azét a férfiét, akit újból megtanultam szeretni, erősen tudatosult bennem, hogy egy nap át kell élnem Simon elvesztését is.

Habár arra számítok, hogy az *rengeteg* év múltán következik csak be.

– Kicsit dolgozz ezen a borszínen, oké? – viccelődök vele. Simon egész biztosan azzal fogja tölteni a napjait, hogy bujkál a legnagyobb napernyő alatt, amit csak talál, vastagon bekenve százas fényvédő faktorú naptejgel, valamint további védelem céljából egy csík cinkkrém-mel az ornyergén.

– Te is! – Felnevetek, ahogy magához von és szorosan átölel. – Anyád rendben lesz. Nem hagyom, hogy keseregjen – mondja olyan halkán, hogy rajtam kívül senki sem hallhatja. – Te pedig csináld ezt az Alaszka dolgot Jonah-val, ameddig értelmét látod, de hozzánk bármikor visszatérhetsz, ha szükségét érzed, és nem fogunk kérdezősködni! Hát, talán egy kicsit. – Rám kacsint.

– Tudom. Köszí. – Idegesen kavarog a gyomrom, amikor a vállamra veszem a hátizsákomat, és megkönnyebbülten gondolkodom arra, hogy a három bőröndöm az összes túléléshez szükséges holmimmal már a biztonsági ellenőrzőponton halad át, úton a Chicagóba tartó járat felé. – Oké, hát... Nemsokára beszélünk? – Mi mászt mondhat az ember lánya a szüleinek, amikor épp a kontinens túloldalára készül költözni?

Anya sűrűn bólogat, látni a nyakán, hogy nagyot nyel, közben vakon tapogatózik Simon keze után.

– Csak egy telefonhívásra, vagy egy üzenetre, vagy egy Facetime-ra leszek különben is – biztatom, miközben a bakancsom cipőtálpával a sima padlón csúszkálva lassan elaraszolok. – Jó utat!

– Neked is! – Simon bátorítón rám mosolyog.

Kihalászom az újonnan megigényelt amerikai útleveletem a táskámból, elindulok, majd a kifejezéstelen arcú egyenruhás kezébe adom. Huszonnégy év után először repülök amerikai állampolgárként. Az egyenruhás alig vet rá egy pillantást, és már vissza is nyomja a kezembe, majd egy biccentéssel elenged.

Még egyszer utoljára visszafordulok, és látom, hogy Simon hosszú, vékony karjával átfogja anyám vállát, oldalról magához vonva őt. Amikor legutóbb mentem Alaszkába, közel ennyire sem volt érzélgős. Ugyanakkor az csak ideiglenes volt. És apámért tettem. Meg magamért.

Ez alkalommal...

Jonah miatt költözöm Alaszkába.

A nyers, faragatlan jeti miatt, aki pokollá tette az életemet, akit hónapokon át *utáltam*, és akivel azóta annyi mindent átélünk.

Most pedig hátrahagyok mindent, amit ismerek, hogy vele lehessenek.

Veszek egy mély lélegzetet, és belépek a mozgásérzékelős üvegajtón.

– *Már* törölték is. – A járatom mellett villogó piros szóra meredek a képernyőn, ami menetrend szerint négy óra múlva indulna Anchorage-ből Bangorba.

– Igen, láttam. Örülten havazik tegnap este óta. Sokkal rosszabb, mint ahogy előre jelezték. Az államnak ezen az oldalán mindenki felszállási tilalom alatt áll – hangzik Jonah nyers válasza a fülemben.

A futópályákra néző hatalmas ablakok felé pillantok. Nem látni mást, csak a kék eget és a friss hóval borított tájat, az ablakpárkányt pedig egy kis dér borítja, amiből érződik a kinti hideg.

– Itt *semmi* sincs.

– Hát, van vagy hatszáz kilométer és egy heglánc közted és az itteni apokalipszis között.

Jonah említette, hogy van esély „némi havazásra” az időjárás-előrejelzés szerint. De egyszer sem említett *apokalipszist*.

– Szerinted van rá esély, hogy alábbhagy? – Úgy döntöttünk, hogy olcsóbb és egyszerűbb, ha egy kereskedelmi járatral utazok ahelyett, hogy értem jönne. De tekintettel a helyzetre, esetleg repülőre pattanhat, és...

– Nem úgy néz ki. Előreláthatólag még holnap is jócskán folytatódni fog.

– *Holnap?* – Érzem, hogy elernyednek a vállaim. És én még azon gondolkoztam, milyen gördülékeny volt eddig az utam. – De hát ez szar!

– Nyugi. Errefelé így mennek a dolgok. Majd hozzászoksz.

– Nem akarok hozzászokni – felelem duzzogva. Három repülőtér, két járat és tizenegy óra után tombol bennem a csalódottság. Mindennél jobban vágyom arra, hogy láthassam Jonah-t.

Felnevet.

– Hát, ja... Reméljük, hogy holnap már felszállhat a géped.

Leesik az állam erre. Holnap huszonnegyediké lesz. Ha nem indul a járatom...

– Úristen! *Egyedül* fogom tölteni a karácsonyt a reptéren, igaz?

– Ne szaladj ennyire előre! Gyorsan tudnak változni a dolgok errefelé. Figyelj, előre foglaltam neked egy szobát az út végén, egy kunyhóban. Semmi flancos, de a legtöbb helyen már telt ház volt az ünnepek miatt. Ismerem a tulajdonosokat, Christ és Andreát. Rendes emberek. Van egy kisbusz, amivel oda tudsz jutni.

– Köszönöm – felelem beletörődően.

– Nincs mit, Barbie.

A pocskék hangulatom ellenére elmosolyodok. Egyidőben utáltam, ha így szólít.

– Visszanövesztetted már a szakállad? – Folyton kérdezgetem, ő pedig folyton kitér a válasz elől. Remélem, vissza, pedig sosem hittem volna, hogy egyszer ezt fogom kívánni.

– Azt hiszem, kénytelen leszel kivárni, míg látsz. Menj! Fogd a huszonöt túlsúlyos bőröndödet, és indulj el! Hívj majd fel!

– Oké. – Az ajkamba harapok, nehogy kiejtsem azt a bizonyos szót, amit egy hónappal ezelőtt magamban tartottam a reptéren, és azóta is minden hívásnál visszafogtam magam, azt hajtogatva, hogy nem lehetek ezerhatszáz kilométerre Jonah-tól, amikor először kimondom.

De mélyen legbelül félek, hogy Jonah nem így érez. Legalábbis még nem. Biztos vagyok benne, hogy erős érzelmei vannak irántam, máskülönben nem csinálnánk ezt az egészet. De ha Jonah-ra igaz valami, akkor az az, hogy nyílt és rettenthetetlen, és még nem vallott nekem szerelmet. Ebből pedig úgy sejtem, egyelőre talán nem biztos benne.

Szóval *nem* lehetek én az első, aki kimondja.

– Nemsokára beszélünk?

Jonah lágyan felnevet.

– Ja, naná. Hamarosan találkozunk, Calla!

Próbálok nem csoszogni a csomagszállító szalag felé menet. Szerencsére a szalag pont a chicagói járat bőröndjeit viszi körbe. Egyelőre nem látom rajta a sajátomat, úgyhogy ott állok és várok, és közben nagy erővel sújt le rám a csalódottság, amiért Anchorage-ben ragadtam az éjszakára – Jonah nélkül.

Harminc perccel később, jóval azután, hogy már nem csúszott ki több csomag a járatom poggyászkidó nyílásán, és az utolsó utas is elgurította a holmiját, hozzáadom a „Dolgok, amik rettentő rosszul sültek el, amikor Alaszkába költöztem” kezdetű listámhoz az „elvesztett poggyászt” is.

Biztos képes leszek nevetni ezen... egy nap.

Harmadik fejezet

— **M**ÉGIS MIÉRT ELLENZI ALASZKA ENNYIRE, hogy nálam legyenek a ruháim? – Átveszem a pohár vörösborot a felszolgálótól (egy borzas, barna hajú férfi, fekete, gombos ingben), és egy biccentéssel megköszönöm, miközben a fülemhez szorítom a mobilomat.

– Elég dögösen nézel ki nélkűlük – jegyzi meg Jonah élcelődve.

Lángba borul az arcom. Legutóbb miatta maradtam a csomagjaim nélkűl, és az apró konzervdoboz-gép miatt, amivel értem jött, amikor még nem voltam több egy elkényeztetett majomnál, akit keményen meg kellett leckéztetni.

– Közöd van ehhez?

Felkacag.

– Bárcsak lenne! Sikerült már felderítened, hol vannak?

– *Úgy néz ki.* Chicagóban keveredtek el, mert valami hiba csúszott a túlsúlyos csomagok kezelésébe. Azt mondták, ma éjjel felrakják egy gépre, és holnap reggelre eljuttatják a hotelhoz. – Nem tudom, hiszek-e nekik. A légiutas-kísérő bocsánatot kért, és felajánlotta, hogy visszatérítik a pluszkielcséjeimet, miután adott nekem egy vésztartalék csomagot, amiben egy olcsó fogkefe és egy csipet fogkrém volt.

Szerencsére az illatszereimet és a kozmetikumaimat a kézipoggyászbába pakoltam. Azokkal és az út menti Walmartból felkapott pizsamapó-lóval elleszek ma éjszaka. Ami miatt viszont aggódom, azok a karácsonyi ajándékok, amiket elcsomagoltam. – Mi lesz, ha nem érkeznek meg időben? Háromkor megy a gépem. – Két órát töltöttem a telefonon a légitársasággal, hogy biztosítsam magamnak azt a helyet.

– Ne aggódj. Legalább az első néhány napban nem lesz szükség ruhára.

Felpezdül a vérem a kimondatlan ígéretre, amit Jonah rekedtes hangon közöl.

Habár az elmúlt hónap hektikusnak tűnt a költözés körüli előkészületekkel, egyben vontatott is volt. Miután gyakorlatilag együtt él-tünk az apám halála előtti utolsó néhány hétben, egy hűvös napon elváltak az útjaink Anchorage-ben, anélkül, hogy lett volna tervünk a kapcsolat folytatására. Aztán két hónappal később, egy négynapos hétvégi látogatás során újra összejöttünk. A harmadik emeleti hálószobámban, közvetlenül anyám és Simon felett.

Nem igazán volt alkalmas ahhoz a fajta intimitáshoz, amire mindketten vágytunk volna, azonban kihoztuk a legtöbbet a helyzetből. Csakhogy ez az egy hónapos várakozás végtelen sok kínzó frusztrációt okozott számomra. Nem segít, hogy Jonah ilyeneket mond nekem. Alig várom, hogy kettesben legyek vele.

Lenyelek egy korty bort.

– Még mindig havazik odaát?

– *Még mindig* havazik. Milyen a hotel?

Lehalkítom a hangomat, és sziszegve suttogok.

– A *döglött* állatokat leszámítva? – A lobbiba tele medvebundával és őzfejekkel és kitömött halakkal. A folyosók falait különféle színű és méretű szőrmék díszítik. Egy agancsokból készült csillár (vajon az

erdőben gyűjtötték, vagy számtalan gyilkosságból lett trófea?) lóg az előcsarnokban, a halvány fénye még kísértetiesebbé teszi a helyet. – A recepcióspult mellett van egy kicseszett *vízibivaly*.

– Az egy keleti pénzmatulok.

– Tök mindegy. Ez a hely egy vadállattemető.

– Igen, ez kábé a profiljuk. Andrea állatkitöméssel foglalkozik.

Érzem, hogy kiguvad a szemem.

– Ő tömte ki ezt a sok izét?

– És ő is vadászta le a nagy részét. Látnod kellene a házukat. A sarokban áll egy felnőtt grizzly.

– Csodásan hangzik. – Megborzongok, és próbálom elképzelni, hogy az a kedves nő élvezetét leli az állatok kibelezésében meg abban, hogy leméri a szemgödrukét, és megtalálja a tökéletes üveggolyóméretet bele. Valami azt súgja nekem, hogy nem mostanában fogunk kedvenc körömlakkszínt cserélni.

– Alaszkában vagy. Errefelé az emberek mindenfelére vadásznak, és nem csupán a férfiak. Ez a dolgok rendje. Szokj hozzá!

Felnyögök. Úgy tűnik, a „szokj hozzá” Jonah új kedvenc mottója.

– Csak amíg te nem hozol haza nekem egy dögöt, és közöld, hogy pucoljam és főzzem meg. – Tudom, hogy Jonah vadászik. Láttam a széfjében a karabélyokat és a vadászpuskákat. De egyelőre még nem döntöttem el, mit érzek ennek kapcsán.

– Nem is álmodnék róla. – Hallom a hangján, hogy elmosolyodik.
– Az étterem viszont kellemes, nem?

– Igen – ismerem el. Egyszerű, sötét faburkolattal dekorálták, és a közeli sarokban pislákoló rusztikus kőkályha melegíti. A széles ablakok a befagyott, hóval borított Hood-tóra néznek, amit árnyékba borít a délutáni napnyugta, és minden fehér – a színes kisgépeket

leszámítva, amiken kerek helyett sílécek vannak. A tó túloldalán, a távoli messzeségben fenséges, fehér sипkás hegyek derengenek.

Kíváncsian nézek körbe az asztalokon. A harmaduk foglalt. Vajon hányan ragadtak itt, várva, hogy eljussanak valahová?

– Nos, mit fогsz rendelni?

– Nem tudom. – Átlapozom a menüt. Leginkább kocsmai árak vannak, a ház ajánlata a sertésborda. – Sok bort, hogy eligyam a bánatom?

– Akkor ülj a bárhoz! Biztos ott van Chris.

A pillantásom a hosszú, impozáns, sötét színű diófa pultra vándorol (a legflancosabb dolog ezen a helyen), és a magas férfira drótszerű, ősz hajjal.

– A nagy, borzas bajuszú fickó?

– Igen, ő az. Egész éjjel elszórakoztat majd. Kérdezd csak a huskyjairól. Van egy kutyaszáncsapata, amivel a fia szokott versenyezni minden évben az Iditarodon. És rendelj egy hamburgert! Andrea maga készíti a húspogácsát.

– *Valódi* marhából? – kérdem célzatosan. Tanultam a hibámból.

Jonah felnevet. És feltűnik, hogy nem válaszol.

– A sütőtökrémleves is jó.

Elfintorodok.

– Utálok a sütőtököt.

– *Micsoda?* Nem igaz!

– De, utálok. Öklendeznem kell tőle.

– Hazudsz.

– Miért vitázol velem erről? De, igen! És a céklától is. Földíze van. Jonah felnyög.

– J Jesszusom! Pont olyan szörnyű vagy, mint Wren.

Szúrást érzek a mellkasomban apám említésére, akit Jonah sok szempontból jobban ismert, mint én.

– Ez nem igaz. Ő semmiféle zöldséget nem volt hajlandó megenni. Én csak a sütőtököt és a céklát nem. – Hosszú szünet után hozzáteszem: – Meg a káposztát és a gombát. És utálok az epret.

– Az *epret?* Atyaég, mibe keveredtem? – mondja csipkelődő hangon. – Oké, Barbie, halljam a listát. Mi másban fogsz még nehézséget okozni? Várj, várj, hadd vegyem elő a jegyzetfüzetemet. Van egy olyan érzésem, hogy *hosszú* a lista.

Elképzelem, ahogy elnyúlik a kanapéján a bő nadrágjában, az edzett karjával a feje alatt, egy egyszerű pamutpóló feszül a széles mellkasán, szándékosan villogtatva az izmos teste kemény formáit.

Ma éjjel azon a testen kellene feküdnöm, gondolom elkeseredve.

– Lássuk csak... – Helyet foglalok, felpolcolom a lábam a melletttem lévő székre, és elvigyorodok. – Kezdjük a szőrös, undok férfiakal és az olcsó sörrel.

– Neeeee! – nyögöm a párnámba, ahogy a tévéképernyő alján átszalad a hírszalag, ami szerint az elmúlt ötven év legnagyobb havazása zajlik épp Alaszka délnyugati részén. Az előző napi videófelvevételek és fényképek (oldalirányban zuhogó hó, tornyosuló hókupacok, betemetett autók) alaposan nyomatékosítják az állítást.

Ami még ennél is rosszabb, hogy az időjárás-bemondó, aki piros, szőrmegalléros orkánkabátot visel, és az arcát a kapucnijá mélyébe rejti, azt ígéri, hogy ma reggelre Anchorage-et is eléri a zord időjárás. Becsekkoltam a járatomra, de már most egyórás késést jelez.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Kivonszolom magam az ágyból, és az ablakhoz megyek, a csupasz lábamat borzolja a hideg levegő, bizarr enyhülést nyújtva a tompán sajgó fejemnek. Megfogadtam Jonah tanácsát, és az egyszemélyes bálnatívászatomat átköltöttem a bárpulthoz, ahol beszélgetésbe elegyedtem Chrisszel. Valóban olyan kedvesnek bizonyult, mint Jonah ígérte, habár kissé kínos volt, amint a kanadai akcentusról meg a lovasrendőreinkről poénkodott. Kilenc körül megjelent Andrea, és a legkevésbé sem hasonlított ahhoz, ahogy elképzeltem a vadászó, állatokkat kitömő nőt. A tündéarcát rövid, halványszőke bubifrizura keretezte, és a széles mosolyából csupa melegség és közvetlenség áradt.

Vörösborral itattak – néhány poharat a ház állt –, és Andrea órákon át szórakoztatott a vadászkalandjaival és a kunyhó bolond vendégeiről szóló történetekkel, mígnem már bizsergett a testem, és megfájdult a hasam a sok nevetésről. Nyertem egy meghívást is a karácsonyi vacsorára arra az eshetőségre, ha Anchorage-ben ragadnék.

Tizenegy múlt, mire a szobámba botorkáltam, de nem hagytam magamnak, hogy elaludjak, filmeztem és unatkoztam a gépem előtt majdnem hajnali kettőig, próbálva átállítani a biológiai órám a négyórás eltolódásra. De így is felébredtem hajnali hatkor.

Elhúzó a függönyt, és sötét semmi fogad, a nap még sokára fog felkelni. A néhány halvány utcalámpa, ami bevilágítja a parkolót, nem mutatja jelét bármi havazásnak. Ha felhők gyülekeznek feletünk, azt nem fogom látni még néhány óráig.

Amilyen balszerencés voltam eddig, tartok tőle, hogy idegenekkel fogom tölteni a karácsonyi vacsorát.

Csüggedten visszabotorkálok az ágyba, hogy megnézzem a választ az üzenetemre, amit abban a pillanatban küldtem Jonah-nak, hogy felpattant a szemem: „Ébren vagy már? Mennyire rossz a helyzet?”